

SEVİMLİ KONUKLAR

LOKUM

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2025

**SEVİMLİ KONUKLAR - 1
LOKUM**

Ellen Miles

Özgün adı: The Puppy Place-Goldie

ISBN: 978-605-188-809-5

© Ellen Miles, 2005

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı Aracılığı ile Scholastic Press'ten alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

Son okuma: Arzu Alan Savıcı

Grafik uygulama: Erbil Kargı

Baskı ve cilt: Deniz Matbaacılık

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Yayınevi Sertifika No: 49238

SEVİMLİ KONUKLAR

LOKUM

Çeviren
Anıl Ceren Altunkanat

BİRİNCİ BÖLÜM

Çınar içinde kötü bir hisle uyandı. Neden? Bir an için anlayamadı. Sonra yatakta dönüp saatine baktı. 03.46'ydı. Babasının çağrı cihazının dit-dit-dit diye öttüğünü duyabiliyordu. Tuna Bey gönüllü itfaiyeciydi. Çağrı cihazının çalması kasabada bir yerde yangın çıktığı anlamına geliyordu.

Çınar alt kata inen babasının ayak seslerini dinledi. Sonra kamyonet kapısının pat diye kapandığını ve motorun çalıştığını duydu. İçinde hafif bir endişeyle bir süre öylece yattı. Babası eve dönene dek uyanık kalmaya karar verdi.

Ama uyuyakalmış olmalıydı çünkü gözlerini tekrar açtığında güneş parlıyor ve saati 07.16'yı gösteriyordu.

Çınar gözlerini ovuşturup yataktan çıktı. Sonra hızlıca mutfağa gidip pencereden dışarı baktı.

Babasının kırmızı kamyoneti araç yolunda değildi.

Annesi Güneş Hanım yumurtalı ekmek yapıyor, kardeşi Boncuk annesinin ayaklarının dibinde emekliyordu. Tarçın kokusu Çınar'ın ağzını sulandırdı. Tam, "Babam..." diyordu ki annesi araya girip, "Baban iyi," dedi. "Az önce aradı. Büyük bir yangın çıkmış ama herkes iyiymiş."

Çınar rahat bir nefes aldı. Babasının itfaiyeci olması havalıydı ama bazen de korkutucuydu.

Annesi, "Birazdan gelir," dedi.

Terliklerini sürüyerek mutfağa gelen Defne, "Yangın neredeymiş?" diye sordu. Gözlerini ovuşturup esnedi. Defne, Çınar'ın ablasıydı. Uyanması hep uzun zaman alırdı.

"Ortakent'te bir çiftlikte," dedi annesi.

Bunu duyan Defne'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yaralanan hayvan var mıymış?"

Annesi başını iki yana salladı. "Sanmıyorum." Yumurtalı ekmeklerden birini ters yüz etti. "Sofrayı kurar mısınız?" diye sordu.

Bu, her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu. Gündelik işlerden daha normal ne olabilirdi ki?

Endişelenmek için bir neden olmadığından Çınar, her sabah sormaktan bıkip usanmadığı, o en sevdiği soruyu yine sormaya karar verdi.

"Peki biz *neden* bir köpek sahibi olamıyoruz?" diye sordu.

Annesi iç geçirdi. "Yine mi?" Buzdolabından portakal suyunu çıkardı, dört bardağa ve Boncuk'un alıştırma bardağına portakal suyu koydu. "Her gün bunu konuşmak zorunda mıyız?"

Defne uykulu bir gülümsemeyle, "Köpek alana kadar," dedi.

Çınar, annesine, "Önce dairemiz çok küçük olduğu için köpek sahibi olamayacağımızı söyledin," diye hatırlattı. "Sonra bu büyük, eski eve taşındık ve artık bir sürü odamız var." Masanın etrafında Defne'yi takip ederek dolanıyor, onun yerleştirdiği peçetelerin üzerine çatal koyuyordu. "Ama köpek sahiplenmek yerine Boncuk'u evlat edindik."

Çınar başını eğip Boncuk'a baktı. Zaman zaman Boncuk'un gerçek ismini hatırlamakta zorlanıyordu. Gerçek ismi Ada'ydı. Ama kıpır kıpır, minicik bir bebekken onlarla yaşamaya geldiği günden beri ona Boncuk diyorlardı. Tuna Bey, "Minicik bir Boncuk," demiş, bebeğin ismi de öyle kalmıştı.

Boncuk, Çınar'a gülümseyip havlar gibi bir ses çıkardı. Çınar, "Boncuk köpek olduğunu *zannetse* de köpek *değil*," dedi. "O sadece yerlerde emeklemeyi, yemek için yalvarmayı ve köpek yatağında uyumayı seven bir çocuk."

Defne, "Ve de pelüş oyuncaklarını ağızında gezdirmeyi seven bir çocuk," diye ekledi.

Anneleri her zamanki gibi, "Bu geçici bir dönem," dedi. "Zamanla geçecek, belli bir yaşa gelince..."

Çınar babalarının her zaman yaptığı gibi, "On yedi yaşına gelince," diyerek cümlesini tamamladı. Bu babalarının en sevdiği espiydi. Ama anneleri bunu o kadar da komik bulmuyordu.

"Her neyse," dedi Çınar, "o zamanlar aynı anda bir bebeğin ve köpeğin çok fazla geleceğini söylemiştin. Boncuk büyüyene kadar beklememiz gerektiğini söylemiştin. Eh, artık *büyüdü*. Artık iki buçuk yaşında! Artık bebek değil."

Annesi belli belirsiz bir hüznle, "Hayır, değil," dedi. Bebeklere bayılıyordu. Bir de kedi yavrularına. Ama köpek yavrularına o kadar düşkün değildi. Tuna Bey her zaman eşinin köpek değil, kedi

insanı olduğunu söyleyerek ona takılırdı. Güneş Hanım kedilerle büyümüştü ve kedilere alıştı. Ama ailenin diğeri üyeleri kedilere ilgi duymuyordu. Onlar köpeklere bayılıyordu.

Çınar ve Defne bir ağızdan, "O hâlde neden bir köpek yavrusu sahiplenemiyoruz?" diye sordu.

Çınar, Defne'ye dönüp, "Cips kola kilit," dedi. "Bana borçlusun. Kahvaltıdan sonra masayı sen toplayacaksın."

Defne dilini çıkardı. Çınar sırtıttı. *Her zaman* ilk "cips kola kilit" diyen o olurdu.

Anneleri, "Bir köpeğimiz *olacak*," dedi. "Bir gün. Doğru zaman geldiğinde, doğru köpek karşımıza çıktığında."

Çınar, "Ama bu ne zaman olacak?" diye sordu. "Ben on yedi yaşına geldiğimde mi?" Bazen çok uzun zamandır bir köpeğinin olmasını beklemiş gibi hissediyordu. Bu hiç adil değildi. Herkesin köpeği